

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Eruditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Quòd oratio perfecta quinque requirit, quæ Christus in agone positus, &
orans exemplo plenius edocuit. Cap. XLII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

fiant, in agendo, cauendo, & sustinendo, sola complens illud propheticum: *Delectare in Domino, & dabit tibi petitiones cordis tui.* Verumtamen, quia (vt dicit Augustinus) à curis vitæ desiderium quodammodo tepescit, ideo certis horis orandi studio mentem reuocamus, ne desiderium, quod intepescere cœperat, omnino frigescat. Denique tres gradus in orationis exercitio distinguuntur. Quidam enim orando cogitant, permittentes euagare cor ad quæcunque inutilia, quibus improperat Dominus, dicens: *Populus hic labijs me honorat, cor autem eorum longè est à me.* Quidam verò meditantur, cor duntaxat ad bona meditando restringentes, quod fit cum labore, quia cor ab affectionibus & passionibus inordinatis nondum est purgatum. Quidam autem orando, contemplantur, ad spiritualia perspicienda subleuati cum magna delectatione gustus interioris, eò quòd cor eorū igne diuino veraciter inflammatum, sine labore resistentium cogitationum, affectionum vel passionum, in dulcedine diuina conquiescit. Et tales adorant *Patrem in Spiritu & veritate.*

Psal. 36.

Gradus orationis.

Ista 29.

Matth. 15.

Marc. 7.

Ioan. 4.

Quòd oratio perfecta quinque requirit, quæ Christus in agone positus, & orans exemplo plenius edocuit.

Cap. XLII.

Num, quem diligit anima mea, vidistis? Dicit Augustinus, super illud: *Petite, & accipietis:* Non tantum hortaretur nos Deus vt peteremus, nisi dare vellet, quod iuste peteremus. Erubescat igitur humana pigritia: Plus enim vult Dominus Deus dare, quam nos velim⁹ accipere. Plus vult ille misereri, quam nos à miseria liberari. Rogat te Deus vt tui miseraris, & non vis. Quid igitur te Deus exaudiet in tempore necessitatis supplicansem, cum tu eum non audis pro te ipso rogantem? Et qui tuam orationem non attendis, qualiter eam Deus intendet? Et quid mirum, si postulantes à Domino non exaudimur, qui Dominum præcipientem non audimus? cum citius exauditur vna oratio obedientis, quam decem millia contemnentis.

Matth. 7.

Notandum ergo, quòd orans in agonia Christus, exemplo suo quinque nobis imitanda reliquit. Primum est vt oraturi, penitus separemur ab omni creato, saltem mentaliter, & in hæreamus Deo affectualiter: quia Christus etiam *auulsus est à tribus electis discipulis, quantum est iactus lapidis.* Sicut etiam de anima fideliter orante, & Deo adherente

Oratio abstracta.

Lucæ 22.

Gg 3 dicit

dicit Dominus apud Osee *Ducam eam in solitudinem, & ibi loquar ad cor eius.* Vbi dicit Albertus Magnus, quoddam locutio Domini in corde est de arduis gratis menti securitatem prestare. Vnde dicit Abbas Iohannes montis Sinai, quoddam oratio secundum qualitatem, est coniunctio & unio hominis & Dei: secundum verò operationem, est Dei reconciliatio, lachrymarum mater, peccatorum propitiatio, tentationum pons, tribulationum murus, Angelorum opus, futura iucunditas, virtutum fons, deliciae animae, mentis illuminatio, desperationis securitas, spei demonstratio, tristitiae solutio, diuitiae Monachorum, thesaurus quiescentium. Quid ergo, secundum Bernardum, oratione pretiosius? quae Deo est sacrificium, Angelis organum, Sanctis conuiuium, orantibus praesidium,

Oratio cuiusmodi sit Deo gratissima.
1. Iohann. 3.

contritibus vnguentum, penitentibus remedium, hostibus iaculum, & omnibus tentatis fundamentum. Illa tamē est oratio Deo gratissima, quae offertur cum calore puritatis interna: quia *si cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad Deum, quod quicquid petierimus ab eo, accipiemus.* Quasi dicat: Si id, quod Deus praecipit facimus, tunc id, quod à Deo petimus, obtinebimus. Haec enim apud Deum vtraque sibi necessario conueniunt, vt oratione operatio, & operatione fulciatur oratio. Ea quoque oratio, quae fit cum odore exemplaritatis externa, & cum feruore charitatis supernae, Deo est gratissima. Virtus enim verae orationis est celsitudo charitatis: & tunc quisque, quod recte petit, adipiscitur, cum eius animus in peritiōe nec inimici odio deficiat.

Oratio humilis.
Matth. 26.

Secundum est, vt in oratione nos humiliemus, sicut Christus oraturus *in faciem suam prociuit*, Deus & homo. Cuius exemplo Iacobus Minor, frater Domini dictus, oraturus *in faciem suam prociuit*, vt, secundum Chrysostomum, ex frequenti genuflectione quasi callum camelorum obduxerit genibus suis, pariter & fronti. Et tu quanto magis es, humilia te in omnibus, praesertim in oratione, & coram Deo inuenies gratiam, cui humilium & mansuetorum semper placuit deprecatio, vt ipse qui *superbis resistit, & humilibus dat gratiam.* Vnde ait Gregorius: Magna vis orationis est, quae fusa in terris, operatur in caelis. Sed humilis oratio sola diuinum promeretur auxilium. Sic illa singularis oratrix, diuinum inuocans auxilium, per humilitatem se inuenisse gratiam gratulabatur, dicens: *Quia respexit humilitatem ancilla sua.* Nimirum, quia sola humilitas est, quae charitati locum parat, & à vanitate mentem euacuat. Et quanto timore superbia sumus inanimiores, tanto sumus diuina dilectione pleniores: quantumque humiliamur

Ecclesi. 3.

Iudith 9
1. Per. 5.
Iacob. 4.

Luc. 1.

hantur mente propria, tantum exaltamur a stimulatione diuina. Hinc merito Esther regina, petitura Dominum Deum, exteriora superbia signa verebatur, quæ tamen necessitate compulsa, utpote ad regem ingressura, sibi solebat assumere. Ad Dominum enim orationem fundere deliberans, exculationem suam præmisit, dicens: *Tu scis Domine necessitatem meam, quod abominer signum superbia & gloria, quod est super caput meum in die ostensionis mee.* Nimirum cum omnes obsecrationes arduæ legis veteris, cum humiliatione cineris & cilicij factæ leguntur, eò quod humilitas sola misericordiâ diuinâ meretur & gratiâ.

Tertium est, ut orationem frequentare studeamus, sicut Christus legitur frequenter in oratione pernoctasse. Et antequam caperetur, tribus vicibus inuenitur orasse, ut nobis orationum frequentiam commendaret. Orat misericordia, & non miseria? Orat charitas, & non humiliatur iniquitas? In terra prostratus orat medicus, & nec inclinatur ægrotus? Orat iudex, & desiderat parcere; & non orat reus, ut indulgentiam mereatur accipere? Vnde raro pro peccatoribus orasse creditur, nisi cum abundantia lachrymarum, miseria eorum amplissimo quodam miseratus affectu. Cuius exemplo nos oportet semper orare, & nunquam deficere, ut dicitur apud Lucam, quod exponens Thomas in 4. libro Sententiarum dicit, quod per hoc non intelligitur, quod orationis actus non interrumpatur, sed quod oratio semper durare debet secundum virtutem & effectum suum. Non enim cessat orare, qui non cessat bene facere vel cogitare. Sicut à simili, virtus motionis lapidis manet, dum lapis ex vi impulsionis primæ mouetur, quamuis motio manus tantum durat per essentiam dum iacet lapidem. Et sicut virtus motionis lapidis paulatim deficit, nisi iterum impellatur, sic, secundum Augustinum, à curis vitæ huius desiderium quodammodo tepescit, nisi oratio mentem iterum excitemus. Nihil autem sic efficax est ad impetrandum, sicut oratio frequens, præsertim quæ fit per aspirationes, quas Augustinus iaculatorias nominat, quia sua virtute penetrant intima cordis, tam diuini, quam orantis. Ideo quod Apostoli non potuerunt, hoc mulier Chananaea, tam frequenter & confusiue repulsa, precum suarum instantijs & importunitatibus feliciter impetrauit, tam magna quid est oratio frequens & pura. Quartum est, ut intentè & feruenter oremus, exemplo Christi, qui tam viuaciter & attentè Patrem celestem exorauit, quod efficacia sua sudore sanguineum sudauit. Cuius sudoris causa potuit esse ardor amoris excessiui, redundans in totum

Oratio frequens.

Lucæ 6.

Matth. 26.

Lucæ 18.

Orare semper quis dicatur.

Matth. 15.

Oratio feruens.

Lucæ 22.

corpus de Christi corde, qui soluebat illud humidū vaporosum. Nam diuinus amor in corde Christi dum timorem humanum euicit, totus eius sanguis exhilaratus commouebatur quasi pronus effluere ex vi amoris impellentis, ac si nō posset expectare tempus, quo effunderetur. Sic tu fidelis Christi seruus, stude cor tuum in oratione tanto deuotionis spiritu & ardore succendere, quod pro eius amore sanguinem tuum non verearis effundere, sed affectes, vt calescente spiritu totus sanguis in corpore quasi spiritui dulciter alludens, se promptū exhibeat ad exudandum. Sed pro pudor, sunt nonnulli, secundum Gregorium, qui prolixas preces ad Dominum habēt, sed mores & vitam deprecantium nō habent. Nam caelestia promissa petitionibus sequuntur, operibus fugiunt: nec oratio pondus virtutis habet, quam nequaquam perseuerantia continui amoris tenet. Quintum est, vt voluntatem nostram liberē diuina volūtati subijciamus, exemplo Christi, qui sudans in agonia carnis & spiritus prae horrore poenarum & dolorum, cum non fuerat exauditus, liberē voluntatem suam paternae voluntati submisit, dicens: *Veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu.* Et quod coeperat, deuotē perfecit, vt & nos in omni pressura doloris, paupertatis, aduersitatis, infirmitatis, tentationis, persecutionis, & desolationis, ad tutissimū orationis refugium recurretes, diuino beneplacito nos per omnia submittamus. In volūtatē enim libera subiectione totum consistit meritum, sine qua nihil offertur Deo gratum: quia est quasi quoddam spirituale tributum, sponte Deo de nostris visceribus offerendum.

Oratio resignata.
Lucæ 22.
Matth. 26.

Quod oratio Dominica est excellentissima, in septem petitionibus comprehendens quicquid est congruum peti, & necessarium ad impetrandum. Cap. XLIII.

Orationis Dominicae quanta sit excellentia Matth. 6.

Numquam, quem diligit anima mea, vidistis? Inter omnes orationes vocales oratio Dominica primatum obtinet, & excellentissima iudicatur dignitate, breuitate, & fecunditate, vt pote ab ipso, cui oratur, prouidē cōposita, vt sic illi adhibeatur maior reuerentia, diligentia, & confidentia, præsertim cum paucis verbis in septem petitionibus comprehendit quicquid est petibile & necessarium ad impetrandum. Et, secundum Thomam in Secunda Secundæ, non solum in oratione Dominica petuntur omnia, quæ rectè desiderare possumus, sed etiam eo ordine, quo desideranda sunt, vt
non